

Er was altijd muziek in het volle leven van John Riry

Met zijn lange haar en Molukse uiterlijk was hij een opvallende verschijning. Heel veel mensen kenden John Riry. Van zijn muziek, de fotografie, de fietsen of de post. Hij was vriendelijk, sociaal en veelzijdig.

Loes Wijffels
Nijmegen

Ruim veertig jaar werkte John Riry door een lichamelijke beperking als boekbinder bij een sociale werkvoorziening. De laatste jaren als postbode. Hij vond het heerlijk om buiten te zijn en met mensen te kletsen.

Vooral muziek was zijn lust en zijn leven. In het souterrain van zijn huis had hij een grote verzameling aan muziekinstrumenten, zoals een drumstel, conga's, keyboards en gitaren. John gaf zelf gitaar- en drumles en speelde ook in verschillende bands met uiteenlopende muziekgenres.

Die muziek kreeg hij al jong mee toen hij opgroeide in kamp Vught. Zijn vader werd als KNIL-militair naar Nederland gehaald. Het gezin verhuisde meerdere keren en belandde uiteindelijk in Opheusden. John leerde in de Nijmeegse dancing TufTuf Dorly kennen. Ze vestigden zich in Nijmegen en kregen vier kinderen.

John was trots op zijn kinderen,

Verleden leven

John Riry
1954-2023

vooral op zijn enige dochter Sarai. Samen bezochten zij rommelmarkten en concerten.

De kinderen kregen veel van de Molukse cultuur mee en als ze bij elkaar waren, werd er altijd muziek gemaakt. De oudste speelde gitaar en de andere drie drumden. John verdiende wat bij met zijn optredens en investeerde dat weer in muziekinstrumenten. Zijn hawaigitaar was zijn grootste trots. Daar speelde hij iedere dag op.

Zijn hawaigitaar was zijn grootste trots. Daar speelde hij iedere dag op

Analoge fotografie was een andere hobby van de Nijmegenaar. John maakte reportages van feesten en partijen om ze vervolgens vast te leggen in fraaie fotoalbums. Het huis raakte steeds voller, want John kon niets wegdoen.

Werkplaats

Naast de muziekruimtes had hij thuis een kleine werkplaats. Verzot als hij was op ouderwetse fietsen en racefietsen, knapte hij ze hier op en fietste er de fietsvierdaagse mee.

Het werk als postbode gaf hem vrijheid, sociale contacten en hij kon lekker buiten zijn. John klaagde nooit en was zelden ziek. Hij leefde dan ook heel gezond zonder roken of drinken, maar hield wel van lekker Moluks eten en zoetheid.

Een aneurysma maakte geheel onverwacht een einde aan zijn leven. Zijn familie ontving zeker 200 kaarten. Uit het hele land kwamen mensen hem de laatste eer bewijzen. De begrafenisstoet, voorafgegaan door Molukse tifaspelers, was zeer indrukwekkend.

Een icoon is heengegaan.